

Offpiste... vanaf een wolkenkrabber?!

Het was een gewone zaterdagmiddag, net als elke andere. Niet te heet, niet te koud, gewoon, je weet wel, *normaal*. En Adam was een gewone dertienjarige jongen. Hij had geen geniale superkrachten, maar was ook niet compleet kwaadaardig of van plan de wereld te veroveren. Gewoon, je weet wel, *normaal*. En op dit moment stond Adam op gewone ski's en gleeed een glazen dak af, op een van de gewoonste en hoogste wolkenkrabbers in Londen. Voor Adam, de uitzonderlijke internetsensatie, was dit een soort van doorsnee dag.

Maar dat zou het niet veel langer blijven.

'WOE-HOE!' juichte Adam, toen hij zo snel naar beneden suisde dat hij een voorbijvliegende valk bijna een hartstilstand bezorgde.

'Ik heb geen idee hoe hard ik ga,' brulde Adam in de

camera die aan zijn helm was vastgemaakt. 'Maar ik schat mijn gemiddelde snelheid in op ongeveer... *BIZAR* hard!'

Verderop zag hij iets waarvan zijn ogen groot werden van schrik. Zijn hart begon te bonzen. Zijn vizier besloeg. En zijn stem trilde terwijl hij zijn miljoenen volgers die hem live bekeken via YouTube toeriep: 'Uhm, jongens? Ik kan de rand van het dak nu zien en... Ik denk niet dat ik kan stoppen!'

Adam had gelijk. Dat kon hij niet. Met de snelheid waarmee hij van de helling af raasde, kon zelfs een betonnen muur hem niet stoppen. Maar stoppen hoorde niet bij het plan, dat wist Adam beter dan wie ook! Deze video was *zijn* idee. Maar het plan *bedenken* om van een wolkenkrabber af te skiën en *het ook daadwerkelijk doen* zijn twee heel verschillende dingen.

'Ik wou dat ik nooit op dit idiote idee was gekomen!' gilde hij in zijn helmcamera.

Het was niet eens het van-een-wolkenkrabber-af-skiën waar Adam het bangst voor was. Dat was het *makkelijke* deel. Het was wat er daarna zou gebeuren dat hem liet sidderen in zijn skischoenen. Maar het was nu te laat om van gedachten te veranderen. Over een paar seconden zou hij over de rand heen de diepte in storten.

Adam keek recht in de lens en sprak zijn kijkers toe alsof hij een toespraak hield op zijn eigen begrafenis.

‘Voordat ik dit doe, heb ik nog een laatste ding te zeggen. Tegen mijn moeder, tegen mijn broertje Callum, tegen iedereen die me heeft gesteund als YouTuber zou ik graag willen zeggen... WAAAH! NEEEEE! MAMAAAAA!!!!’

Adam schoot van het dak af.

Hij scheerde door de helderblauwe lucht, naar een helikopter die voor hem uit zweefde waaronder een touwladder bungelde. Aan die ladder hing Callum, ondersteboven, met gestrekte armen en gespreide handen, en Adam wist op dat moment absoluut zeker dat die handen hem nooit zouden vastgrijpen. Hij zou Callum op een paar millimeter na missen, en dan... Adam durfde er niet over na te denken.

Maar dat hoefde ook niet, want... SMAK! Adams handen sloten zich om de polsen van Callum! Callums handen klemden zich om Adams polsen vast en toen Adam opkeek in de ogen van zijn broertje, schreeuwde hij van blijdschap: ‘CALLUM! HET IS ONS GELUKT!’

Op dat moment gleden Callums benen van de touwladder. Adam en Callum Beales, de sterren van het beroemde B-Broers YouTubekanaal, stortten als

twee bakstenen omlaag richting de betonnen straten van Londen...

Maar de broers krijsten of jammerden niet. Ook verschoten ze niet naar een alarmerende kleur groen. Ze bleven elkaar vasthouden, hun blikken in elkaar gehaakt, ademend alsof ze één persoon waren. Ze vielen precies tegelijk en riepen tegelijk: 'Drie... Twee... Eén!'

Als in een zorgvuldig gerepeteerde dans lieten ze los en gaven ze elkaar een zetje. Daarna trokken ze tegelijk aan de handvatten die op hun borst bungelden. FLOEP! Hun parachutes klaptten open. Kalm en vredig zweefden ze naar de straat onder hen, waar ze met het gejuich en gegil van duizenden fans werden ontvangen. Overal probeerden mensen over de hekken te klimmen die speciaal waren neergezet om het klaarstaande ambulancepersoneel, de beveiligingsteams, de journalisten en vooral

Adam en Callum wat ruimte te geven. De broers maakten hun parachutes los en werden bestormd door alle aanwezigen.

Maar iemand anders kwam als eerste bij de B-Broers aan.

‘YESSS!’ joelde Ethan, Adams beste vriend met zijn eeuwig warrige haardos. Met een paar overdreven harde high fives feliciteerde hij Adam en Callum en barstte los in een van zijn honderd-miljoen-kilometer-per-uur-toespraken. ‘Jullie hadden jezelf moeten zien daarboven! Het was geweldig! Adam, jij ging van WOESJ en jij Callum zag er zo ik-heb-dit-helemaal-onder-controle uit en toen ging het van WAAAH en NEEE en ik dacht JAAA ze leven nog! En toen was het weer NEEE, ze gaan toch dood! Dat zal waanzinnig smerig en plakkerig worden dacht ik nog en het ging van AHHH en daarna van ARRRGH en meteen daarna weer van La-di-da-di-daaa-hier-zweven-we-lekker-rond-aan-onze-parachutes als een paar ongelofelijke HELDEN en toen deden jullie van ‘touch down’ en kwam ik op jullie afgerend en deed ik van YESSS en high five! Echt, jullie hadden jezelf moeten zien daarboven! Het was geweldig! En ik dacht van Adam die gaat WOESJ en-’

‘Ethan!’ onderbrak Adam hem. ‘We snappen het, we waren geweldig, dank je wel! En zonder jou hadden we het niet kunnen doen.’

Er vloog een pinda door de lucht die tegen Adams voorhoofd aan ketste. Niemand reageerde.

‘Serieus? Meen je dat?’ zei Ethan. ‘Want eigenlijk heb ik niks gedaan. Ik stond dáár een soort van te kijken, en daarna heb ik dáár een zakje chips gegeten, vlak bij die als luipaard verkleedde gast die ze uitdeelde. Maar ik zou ze niet eten als ik jullie was want ze zijn *heftig pittig*, dus ging ik daarna naar die dame dáár die is verkleed als krokodil om zo’n gratis blauw drankje te scoren en dat smaakte niet verkeerd, hoewel misschien toch een tikkie te blauw voor mij. Wat denken jullie, zou ik nu blauw gaan plassen? Want als dat–’

‘Ethan!’ Opnieuw onderbrak Adam hem en op hetzelfde moment werd hij geraakt door een tweede pinda. Deze keer op zijn neus. ‘Au! Luister Ethan, wij wisten dat je hier was om ons aan te moedigen en dat was precies wat we nodig hadden.’

‘Meen je dat echt?’

‘Natuurlijk meen ik dat echt. En wil je nu iets voor me doen? Zie je daar op die kliko Bruce Kilter staan? De grootste pestkop die de wereld ooit heeft gezien?’

Hij houdt dat bord omhoog waarop staat: ADAM BEALES IS EEN IDIOOT. Zou jij het beveiligingsteam willen vragen of ze dat van hem willen afpakken? Of dat ze hem van die klike afhalen? Of dat ze hem vragen te vertrekken, of zoiets?’

‘Waarom kunnen pestkoppen van school niet gewoon op school blijven?’ klaagde Ethan. ‘Waarom moeten ze ons op andere plekken ook zo nodig pesten? Op straat, in parkeergarages en op... klike’s.’

‘Au!’ piepte Adam toen een pinda recht zijn oor in vloog.

‘En Ethan,’ voegde hij eraan toe net voordat Ethan zijn missie wilde gaan uitvoeren, ‘als je hem kunt laten ophouden met pinda’s naar ons te gooien, zou dat heel fijn zijn!’

‘Ik ben al onderweg.’ Ethan salueerde, maakte rechtsomkeert en marcheerde naar een paar potige beveiligers toe. ‘Attentie! Ik heb een opdracht voor de heren!’

Adam en Callum konden hun lachen bijna niet inhouden.

‘Het is ons gelukt!’ riep Callum.

‘En hoe! Op *eigen* kracht,’ zei Adam. ‘We hebben onze eigen talenten gebruikt, Callum! Ik zei toch dat we geen hulp nodig hadden van Popularis Incremen-

tum? Dat AI-vriendje dat in jouw telefoon woont had die video onmogelijk kunnen verbeteren. Onthoud goed, Callum, als je dat Popularis-geval ooit wilt gebruiken, zal het nooit—'

'Jaja, ik weet het. "Popularis zal nooit welk probleem ik ook heb oplossen. Popularis zal alleen maar MEER problemen veroorzaken. Popularis heeft jouw leven vorig jaar tot een helse nachtmerrie gemaakt..." Bla bla bla! Ik snapte het al toen je me de eerste keer waarschuwde, maanden geleden! En ik snapte het elke dag die je me sindsdien opnieuw waarschuwt. Ik snapte het vanmorgen bij het ontbijt, ik snapte het vanmiddag bij de lunch en nu snap ik het weer. Adam, vertrouw me, ik zal Popularis Incrementum niet gebruiken. Ik ben het zat om alleen al te horen over Popularis Incrementum. En om eerlijk te zijn begrijp ik nog steeds niet wat Popularis Incrementum nou precies is! Oké?'

Popularis Incrementum (afgekort 'Popularis', of nog korter 'Pop', of gewoon 'P' al denk je dan eerder aan een parkeerplaats) was een soort virtuele assistent die op je stem reageerde en allerlei opdrachten uitvoerde als je daarom vroeg. Bijvoorbeeld: 'Speel mijn favoriete muziek', of 'Laat het weerbericht voor morgen zien', of

‘Vertel een mop over aardvarkens’. Alleen was Popularis zo veel meer dan dat. Popularis voerde namelijk nooit kleine opdrachten uit, alleen ENORME, levensveranderende opdrachten. Soms letterlijk onmogelijke dingen waar je niet eens om had gevraagd. En bijna altijd als je het totaal niet verwachtte. Tot nu toe had hij zich maar aan één persoon op de hele aarde laten zien: Adam Beales. Tot nu dus, want sinds kort wist Adams broertje Callum ook van het bestaan van Popularis. En Adam was doodsbang dat Callum Popularis zou gaan gebruiken voor de verkeerde dingen en hun levens overhoop zou gooien, net als Adam zelf een jaar geleden had gedaan.

Het eerste moment dat Adam zich realiseerde dat zijn broertje Popularis had ontdekt, was een paar maanden geleden. Er kwamen vreemde geluiden en lichtflitsen uit Callums slaapkamer die Adam herkende, omdat ze altijd de komst van Popularis aankondigden. Meteen stormde Adam naar binnen. Callum lag totaal verward languit op de grond.

‘Begon je computer ineens te piepen?’ had Adam hem hijgend ondervraagd. ‘Zo van PIIIEEEP! En lichtte toen je scherm steeds feller op? En deed het daarna FLITS! FLITS!?’ En voelde het toen alsof je een elektri-

sche schok in je hoofd kreeg, waarna je ineens op de grond lag?’

‘Hoe weet je dat?’ had Callum gevraagd zodra hij weer achter zijn bureau zat.

‘Omdat mij hetzelfde is overkomen! Er verscheen een boodschap op mijn computerscherm die me beloofde al mijn dromen uit te laten komen. Alsof er een soort magische internetgeest bestond die zichzelf Popularis Incrementum noemde. Maar wat hij er niet bij zei, was dat hij ook mijn ergste nachtmerries zou laten uitkomen!’

‘Maar... wacht... zeg je nou dat hij sommige dromen *wel* liet uitkomen? Was het dan een soort wedstrijd? Die jij hebt gewonnen?’

‘Nee! Callum, je luistert niet! Zo was het helemaal niet, het was echt een soort *magie*! Popularis gaf me een raadsel, geschreven in een ouderwets lettertype dat eruit zag alsof het regelrecht uit 1990 kwam. En dat raadsel liet me op een zoektocht gaan en eerst vond ik dat supercool! Maar vanaf dat moment hoorde ik zo nu en dan, zonder waarschuwing vooraf, ineens die hoge PIIIEEEP en zag ik lichtflitsen op mijn telefoon, of op een tv- of camerascherm en dan gebeurde er iets *onmogelijks*! In het begin was het fantastisch,

maar toen begonnen de dingen mis te gaan en wenste ik dat ik nooit van dat hele Popularis-gedoe had gehoord! Dus ik zeg het je: blijf erbij uit de buurt!

‘Ik snap het niet,’ had Callum gemompeld. ‘Leg je nu een *droom* uit die je hebt gehad?’

‘Nee, Callum! Dit was echt, het was... Oké, laat maar zitten. Je hoeft het niet te begrijpen, het enige dat je moet weten is dat je bij Popularis Incrementum moet wegblijven. Het is niet zo dat hij je kwaad wil doen, hij wil je alleen maar helpen. Maar hij maakt gegarandeerd een zootje van je hele leven. En dan komt het moment... dat je ronddanst in een luier, terwijl duizenden mensen je staan uit te lachen!’

‘Oké!’ zei Callum snel. ‘Je hebt me overtuigd. Ik zal erbij uit de buurt blijven!’

Maar Adam was er niet zo zeker van dat Callum het echt begrepen had. En ook niet dat hij de waarheid sprak, want Adam zou zweren dat hij Callum af en toe dingen op internet zag opzoeken en iets zei als: ‘Popularis Incrementum, stuur me op vakantie naar Disneyland Paris.’ Of hij was giechelend bezig met zijn telefoon en fluisterde zoiets als: ‘Ik heb altijd al willen vliegen!’ Adam had hem zelfs een keer gehurkt voor de tv horen zeggen: ‘Als je me kunt horen, maak dan mijn

huiswerk.' Natuurlijk ontkende Callum alles en zei dat Adam zichzelf belachelijk maakte. Dat het programma op tv zo heette.

Maar Adam wist zeker dat Callum loog. Hij vermoedde dat Callum de hulp van Popularis wilde hebben. En hij had het afschuwelijke voorgevoel dat hij precies wist wat Callum aan Popularis wilde vragen...

Een team van mensen hielp Adam en Callum uit hun parachute-harnassen en ineens gleed er een brede grijns over Callums gezicht.

'Hé, Adam, denk je dat dit *die ene* is? DE video die ons naar de 10 miljoen abonnees krijgt? Ik bedoel, we hebben al de Zilveren Startknop voor 100.000 en de Gouden Startknop voor 1 miljoen abonnees, maar zouden we de *tien miljoen* kunnen halen? Stel je voor, Adam, dan krijgen we de *Diamanten Startknop!*

Adam deed Callums enthousiasme absoluut niet. Hij haalde diep adem en sloeg een broederlijke arm om Callums schouder. 'Luister, hoe vaak moet ik je nog uitleggen dat het niet gaat om hoeveel views of abonnees we hebben? *Het gaat om de lol.* Als je alleen maar in aantallen denkt, raak je geobsedeerd, en dat is *niet* lollig. Geloof me, ik heb dat meegemaakt.'

‘Jaja, ik weet het, maar ik ben niet geobsedeerd, echt niet!’ hield Callum vol, nog steeds stuiterend van opwinding. ‘Je moet toch toegeven, Adam, het zou wel cool zijn, ja toch? Ik bedoel, een *Diamanten Startknop*! Dat is zoiets als de ultieme prijs! O nee, wacht, eigenlijk is de *Rode Diamanten Startknop* de ultieme prijs. Maar ik ga niet zeuren, de *gewone* Diamanten Startknop zou *supergeweldig* zijn! Een droom die uitkomt! Mijn ultieme wens!’

Adams arm viel van Callums schouder en zijn gezichtsuitdrukking werd zo serieus dat hij wel een stenen beeld leek.

‘Een droom die uitkomt? Mijn ultieme wens? Callum, je moet me beloven dat je Popularis *niet* laat rotzooien met ons B-Broerskanaal, dat mogen we niet verknallen! Dus alleen jij en ik en niemand anders!’

‘Jeetje, Adam, dat ik “droom” en “wens” zei wil nog niet zeggen dat ik eraan dacht jouw maffe internet-fee op te roepen! Het zijn maar woorden, niet alles draait om Popularis Incrementum, oké? Ik begin te denken dat *jij* degene bent die geobsedeerd is.’

Adams strenge gezichtsuitdrukking veranderde in een voorzichtige glimlach. ‘Je hebt gelijk. Sorry, Cal.’

Adam en Callum wilden net naar hun gillende fans

gaan, toen ze iemand in het oog kregen. Een nogal groen, wankel iemand die eruitzag alsof ze nodig moest gaan liggen.

‘Mam! Ben je oké?’ vroeg Adam en hij rende naar haar toe.

‘Wie, ik? O, uhm... Natuurlijk! Ik voel me prima!’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Callum. ‘Je ziet er nogal ziek uit.’

‘Ik? Ziek? Ziek van trots zijn op jullie misschien, anders niets!’

‘Heb je ons gezien? Heb je gezien wat we deden?! Heb je dat gezien met de helikopter? Ik zou willen dat pap ons had kunnen zien,’ ratelde Adam en ineens schoot hij vol.

De vader van Adam en Callum was een paar jaar geleden overleden en sindsdien misten ze hem elke dag. Maar ze misten hem *extra* bij speciale dagen, zoals verjaardagen, vakanties en op dagen waarop ze van een van Londens hoogste wolkenkrabbers af skieden.

‘Zou hij ook trots op ons zijn geweest?’ vroeg Adam aan zijn moeder.

‘Dat weet ik wel zeker! Hij was altijd trots op jullie. Hem en mijn geluk kennende had hij waarschijnlijk met jullie mee willen doen!’